

Absolwent

Nr 20
CZERWIEC
2000 r.

Kwartalnik Stowarzyszenia
Absolwentów Politechniki Poznańskiej

POWSZECHNY ZJAZD ABSOLWENTÓW 15-16 WRZEŚNIA 2000 ROKU

Drodzy Czytelnicy,

Komitet Organizacyjny PZA otrzymuje sukcesywnie potwierdzenia udziału. Wysyłka ankiet nieco się opóźniła, dlatego przedłużamy termin zgłoszeń do połowy lipca. Przypominam, że wpisowe ustalone zostało tylko na 60 zł. Aby impreza się powiodła, uczestnictwo musi być potwierdzone wpłatą wpisowego, gdyż trzeba wcześniej opłacić wynajęcie Areny łącznie z obsługą i ochroną, przygotować wydawnictwa zjazdowe itd. Każdy, kto opłaci wpisowe ma też szansę, według kolejności zgłoszeń oczywiście, wziąć udział w igrzyskach fakultatywnych w sobotę 16.09.2000 r., jednak są one oddzielnie płatne (rajd 40 zł, pozostałe 30 zł). Wpisowe przeznaczone jest na zorganizowanie głównej imprezy z częścią artystyczną w Arenie, łącznie z posiłkiem. W ramach tej kwoty każdy uczestnik dostanie też specjalne wydanie – Nr 21 naszego kwartalnika Absolwent oraz pamiątkową książkę - publikację zjazdową, do której dołączony zostanie spis uczestników Zjazdu. Z satysfakcją odnotowaliśmy zgłoszenia przedwojennych (tak! Z lat 30.!) absolwentów,

będą oni wszyscy naszymi gośćmi; Komitet Organizacyjny postanowił, że udział absolwentów sprzed 1939 r. jest bezpłatny. Komunikat o programie prześlemy przed Zjazdem, po ustaleniu wszystkich szczegółów. Po południu 15.09.2000 r. poszczególne roczniki i/lub wydziały organizują spontanicznie własne spotkania, ich ilość i program kształtują się jeszcze, dlatego dokładne komunikaty znajdują się w materiałach przekazywanych w punktach recepcyjnych i podane zostaną na głównej imprezie w Arenie. Zjazd chcemy zakończyć w sobotnie popołudnie bieżącą imprezą w centrum miasta, nieodpłatną dla zjazdowiczów, prawdziwym fajerwerkiem politechnicznych pomysłów.

Zgłoszenia przyjmuje jeszcze Komitet Organizacyjny PZA pod adresem: pl. M. Skłodowskiej-Curie 5, 60-965 Poznań (p. Edyta Klebaniuk tel. 0-61-665-35-24), konto: PKO BP III O/ Poznań Nr 10204043-15020-270-201 PZA PP + adres jw. Rezerwujemy też tanie noclegi w domu studentkim i hotelu Polonez (specjalna zniżka!).

Lech Grodzicki

WYDZIAŁY POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

Władze Wydziału stanowią: dziekan - dr hab. inż. Bolesław Zaporowski, prof. PP oraz prodziekan: dr hab. inż. Zbyszko Królikowski i dr hab. inż. Konrad Skowronek.

Fragment biograficzny wywiadu
wycięty z publikacji internetowej
na życzenie pana prof. Zaporowskiego.

dydaktyczną Wydział Elektryczny rozpoczął 1 lutego 1930 roku, czyli 70 lat temu. Powstanie Wydziału Elektrycznego było odpowiedzią na zapotrzebowanie środowiska technicznego i gospodarczego Poznania i Wielkopolski. W Poznaniu jeździły już tramwaje i trolejbusy (Poznańska Kolej Elektryczna), pracowała radiostacja przy ul. Bukowskiej, pracowały 3 elektrownie [przy ul. Grobla, w Spółce Akcyjnej H. Cegielski oraz nowo uruchomiona (w 1929 roku) przy ul. Garbary], prowadzona była rozbudowa sieci elektroenergetycznej. Należy podkreślić również, że Poznań był w 1929 roku organizatorem Powszechnej Wystawy Krajowej (słynnej PeWuKi). Godny podkreślenia jest również fakt, że już w roku 1928 powstało w Poznaniu Koło Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) z przekształcenia Koła Elektrotechników Polskich, istniejącego w Poznaniu od 1921 roku.

Dziekan Wydziału Elektrycznego
Dr hab. inż. Bolesław Zaporowski
Profesor Politechniki Poznańskiej

Redakcja: Prosimy Pana Dziekana o krótkie przedstawienie historii Wydziału.

Historia Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej bierze swój początek w 1929 roku. Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dekretem z dnia 15 października 1929 roku zmieniło nazwę działającej w Poznaniu od 1919 roku Państwowej Szkoły Budowy Maszyn na **Państwową Wyższą Szkołę Budowy Maszyn i Elektrotechniki (PWSBMiE)** i powołało Wydział Elektryczny, jako drugi Wydział Szkoły, obok istniejącego Wydziału Mechanicznego. Działalność

W pierwszym okresie działalności Wydziału Elektrycznego (1930-1939) studia trwały 3,5 roku, a absolwenci uzyskiwali tytuł technologa elektryka. Pierwszy rok studiów był wspólny dla Wydziału Mechanicznego i Elektrycznego. W czasie studiów słuchacze odbywali praktykę w warsztacie mechanicznym Szkoły oraz dwumiesięczną praktykę przemysłową (w czasie wakacji). Tę ostatnią słuchacze organizowali sobie sami (na podstawie umowy o pracę). Studia na dwóch istniejących w tym czasie w Polsce Politechnikach: Warszawskiej i Lwowskiej oraz w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie trwały 4 lata, a ich absolwenci uzyskiwali tytuł inżyniera. Przygotowanie do zawodu absolwentów PWSBMiE, podobnie jak absolwentów Warszawskiej Szkoły im. Wawelberga i Rotwanda (szkoły o podobnym statusie), oceniane było bardzo wysoko. Chętnie byli zatrudniani w różnych zakładach i szybko awansowali. W PWSBMiE działała organizacja studencka Bratnia Pomoc, która prowadziła Dom Studencki, stołówkę oraz sklepik ze skryptami, pomocami naukowymi oraz artykułami papierniczymi.

(ciąg dalszy na str. 2)

(ciąg dalszy ze str. 1)

WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

Pierwszym kierownikiem Wydziału w latach 1930-1936 był **Bazyli Iwaniuk-Kowalczyk**. Od 1936 roku Wydziałem kierował **Stanisław Rejowicz**.

W okresie okupacji niemieckiej działalność Szkoły była przerwana. Wykładowcy i słuchacze Wydziału Elektrycznego zostali rozproszeni. Wielu z nich spędziło lata okupacji w obozach koncentracyjnych.

Po wojnie PWSBMiE rozpoczęła działalność w kwietniu 1945 roku. Ministerstwo Oświaty dekretem z dnia 3 września 1945 roku przekształciło PWSBMiE w **Szkołę Inżynierską (SI)** z wydziałami: Budownictwa, Elektrycznym i Mechanicznym. W wyniku starań środowisk NOT-owskich, obok Szkoły Inżynierskiej powstała w 1950 roku w Poznaniu **Wieczorowa Szkoła Inżynierska (WSI)** z wydziałami: Lądowo-Wodnym, Elektrycznym i Mechanicznym.

Pierwszym dziekanem Wydziału Elektrycznego SI był **Alojzy Koteci**, a Wydziału Elektrycznego WSI - **Czesław Rukszo**. W 1946 roku funkcję dziekana SI objął **Józef Węglarz** (absolwent Politechniki Gdańskiej) i pełnił ją do roku 1955.

W 1952 roku na Wydziale Elektrycznym wprowadzono katedralną strukturę organizacyjną i powołano Katedry: Podstaw Elektrotechniki (kierownik Konrad Szukalski), Maszyn Elektrycznych (Józef Węglarz), Miernictwa Elektrycznego (Jerzy Penkala), Napędów Elektrycznych (Kazimierz L. Szymański), Urządzeń Odbiorczych i Nadawczych (Władysław Szubert), Sieci Elektrycznych (Jan Zborowski), Urządzeń Elektrycznych Wysokiego i Niskiego Napięcia (Bolesław Bielecki) oraz Katedrę Matematyki (Zygmunt Butlewski).

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 3 września 1955 roku, z połączenia Szkoły Inżynierskiej i Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej powstała Politechnika Poznańska, uczelnia w pełni akademicka, która uzyskała uprawnienia do prowadzenia kształcenia studentów na poziomie magisterskim. Obok działalności dydaktycznej, która dominowała w pracy Wydziału Elektrycznego w latach 1930-1939 i 1945-1955, na Wydziale rozpoczęty został drugi nurt działalności akademickiej - działalność naukowo-badawcza i kształcenie kadr naukowych. Pracownicy Wydziału uzyskali pierwsze stopnie naukowe doktora nauk technicznych: Tadeusz Puchałka (1956), Stefan Seidel (1960), Zygmunt Szwaja (1961), Kazimierz L. Szymański (1961), Zdzisław Kachlicki (1962) i stanowiska naukowe docenta: Józef Węglarz (1957), Tadeusz Puchałka, Stefan Seidel i Władysław Szubert (1959). Pierwszy tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał na Wydziale Elektrycznym matematyk prof. Zygmunt Butlewski, a następnie Stefan Seidel (1964) i Józef Węglarz (1968). W 1961 roku na Wydział Elektryczny z Politechniki Śląskiej przeniósł się prof. Zbigniew Jasicki, a w 1966 roku doc. Stanisław Góra (z Politechniki Gdańskiej) i fizyk doc. Mieczysław Frąckowiak (z Uniwersytetu im. M. Kopernika w Toruniu). Stan kadry naukowej na Wydziale Elektrycznym w połowie 1966 roku (profesorowie: Z. Butlewski, Z. Jasicki, S. Seidel oraz docenci: M. Frąckowiak, S. Góra, T. Puchałka, W. Szubert, K. L. Szymański i J. Węglarz) pozwolił na wystąpienie z wnioskiem i uzyskanie przez Wydział w listopadzie 1966 roku uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora nauk technicznych w dyscyplinie naukowej Elektrotechnika. Uzyskanie w 1968 roku przez doc. Józefa Węglarza tytułu naukowego profesora oraz przejście do Politechniki Poznańskiej prof. Artura Metala (z Politechniki Szczecińskiej) i prof. Józefa Wąsowskiego (z Politechniki Śląskiej), pozwoliło na uzyskanie w 1969 roku przez Wydział Elektryczny uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk technicznych.

W roku 1970 Wydział zmienił swoją strukturę organizacyjną na instytutową. W miejsce katedr powstały trzy Instytuty: Elektroenergetyki (dyrektor Stefan Seidel), Elektrotechniki Przemysłowej (Mieczysław Banach) oraz Automatyki (Antoni Woźniak). W 1974 roku utworzony został czwarty instytut - Instytut Elektroniki (dyrektor Artur Metal), przemianowany w 1985 roku na Instytut Elektroniki i Telekomunikacji (dyrektor Zdzisław Kachlicki). W 1989 roku z Instytutu Automatyki wydzielił się Instytut Informatyki (dyrektor Jan Węglarz) oraz Zakład a następnie Katedra Automatyki, Robotyki i Informatyki (kierownik Antoni Woźniak). Taka struktura organizacyjna Wydziału (cztery instytuty i jedna katedra), przetrwała do chwili obecnej. Tworzą ją Instytuty: Elektroenergetyki (dyrektor Józef Lorenc), Elektrotechniki Przemysłowej (Ryszard Nawrowski), Informatyki (Jan Węglarz), Elektroniki i Telekomunikacji (Andrzej Dobrogowski) i Katedra Automatyki, Robotyki i Informatyki (kierownik Andrzej Kasiński).

Począwszy od lat siedemdziesiątych, w miarę rozwoju kadry naukowej i bazy laboratoryjnej, Wydział podjął kształcenie na nowych kierunkach studiów, związanych z naukami elektrycznymi, a mianowicie: na Telekomunikacji (od 1975 roku, przy czym kierunek ten w 1991 roku zmienił nazwę na Elektronika i Telekomunikacja), Informatyce (od 1976 roku) oraz na nowo powstałym kierunku studiów w skali ogólnokrajowej - Automatyce i Robotyce (od 1990 roku).

W latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych na Wydziale Elektrycznym były intensywnie rozwijane badania naukowe i kształcenie kadry - nie tylko w dyscyplinie naukowej Elektrotechnika, ale również w dyscyplinach naukowych takich jak Informatyka, Telekomunikacja oraz Automatyka i Robotyka. Wielu pracowników naukowych Wydziału uzyskało stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego oraz tytuły naukowe profesora. Stworzona została podstawa uzyskania przez Wydział w 1988 roku uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora i doktora habilitowanego w dyscyplinach naukowych: Telekomunikacja oraz Automatyka i Robotyka, a w roku 1991 - w dyscyplinie naukowej Informatyka. W chwili obecnej Wydział Elektryczny jako jeden z nielicznych w kraju posiada uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora i doktora habilitowanego w czterech dyscyplinach naukowych: Elektrotechnice, Informatyce, Telekomunikacji oraz Automatyce i Robotyce.

Wydział Elektryczny kształci obecnie ponad 4200 studentów, w tym ponad 2800 na studiach dziennych w ramach czterech kierunków studiów: Elektrotechnika, Elektronika i Telekomunikacja, Informatyka oraz Automatyka i Robotyka oraz 1400 studentów na studiach zaocznych i wieczorowych w ramach kierunków studiów: Elektrotechnika, Elektronika i Telekomunikacja oraz Informatyka. Biorąc pod uwagę liczbę kształconych studentów oraz stan kadry naukowej, Wydział Elektryczny jest największym wydziałem Politechniki Poznańskiej oraz należy do największych wydziałów wśród wydziałów Elektrycznych i Elektronicznych w kraju.

Wśród 280 nauczycieli akademickich Wydziału Elektrycznego pracuje obecnie: 17 profesorów tytularnych, 44 doktorów habilitowanych (w tym 29 na stanowisku profesora nadzwyczajnego) oraz 115 doktorów nauk technicznych. Wielu naszych profesorów jest członkami krajowych i międzynarodowych organizacji i towarzystw naukowych, w tym prof. Jan Węglarz jest członkiem rzeczywistym PAN, a prof. Mirosław Dąbrowski - członkiem korespondentem PAN. W wielu dyscyplinach i specjalnościach naukowych, między innymi takich jak: informatyka, telekomunikacja, elektrotechnika oraz robotyka, Wydział nasz zajmuje czołową pozycję w kraju i posiada uznanie na forum międzynarodowym.

Wydział Elektryczny w okresie swojej siedemdziesięcioletniej działalności wydał: **178** dyplomów technologa elektryka (absolwenci PWSBMiE w latach 1932-1939; dyplom nr 1 uzyskał w 1932 r. Zdzisław Bitner) oraz **12 283** dyplomy magistra inżyniera i inżyniera różnych specjalności w ramach kierunków studiów: Elektrotechnika, Telekomunikacja, Informatyka, Elektronika i Telekomunikacja oraz Automatyka i Robotyka.

Rada Wydziału Elektrycznego korzystając ze swoich uprawnień nadała **306** stopni naukowych doktora nauk technicznych, w tym **78** osobom spoza Politechniki Poznańskiej oraz **62** stopnie naukowe doktora habilitowanego nauk technicznych, w tym **10** osobom spoza Politechniki Poznańskiej, a także wystąpiła z **31** wnioskami o nadanie tytułu naukowego profesora.

Funkcję dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej (od 1955 roku) pełnili: prof. Stefan Seidel (1955-1956, 1958-1960), prof. Konrad Szukalski (1956-1958), prof. Józef Węglarz (1960-1969), prof. Zbigniew Stein (1969-1977, 1990-1996), prof. Aleksander Kordus (1977-1981), doc. Aleksander Szaflarski (1981-1987), prof. Bolesław Zaporowski (1987-1990, od 1996 roku do dziś).

Redakcja: Pani Dziekanie, Pan ród, dojrzał razem z Wydziałem, teraz - trzecią kadencję - kieruje Pan Wydziałem. W czym tkwią źródła sukcesów Wydziału?

*Uroczystość nadania sali C imienia Profesora Józefa Węglarza (24 maja 1984 roku)
Od lewej: JM Rektor PP Wiktor Jankowski, Irena Węglarz - żona Profesora, dziekan WE Aleksander Szaflarski*

Myślę, że głównym źródłem naszych osiągnięć i sukcesów jest kadra pracowników naukowo-dydaktycznych, która rozwijając badania naukowe i prowadząc na wysokim poziomie zajęcia dydaktyczne, przyczynia się do rozwoju Wydziału. Ważnym elementem sprzyjającym rozwojowi Wydziału jest atrakcyjność prowadzonych na Wydziale kierunków studiów takich jak: Informatyka, Elektronika i Telekomunikacja, Automatyka i Robotyka czy Elektrotechnika. Powoduje ona podejmowanie na naszym Wydziale studiów przez młodzież najbardziej uzdolnioną w obszarze nauk ścisłych. Najlepsi z uzdolnionych i pracowitych studentów pozostają na Wydziale jako asystenci. Uzyskują oni w stosunkowo młodym wieku stopnie doktora i doktora honoris causa oraz tytuły profesora i przyczyniają się tym do rozwoju Wydziału. W ten sposób zamyka się koło mechanizmów sprzyjających rozwojowi Wydziału, zarówno w dziedzinie badań naukowych jak i kształcenia studentów.

Redakcja: Amerykańska Akademia Nauk Technicznych (National Academy of Engineering) sporządziła listę największych osiągnięć technicznych XX wieku. Oto lista trzynastu osiągnięć techniki, które wywarły największy wpływ na życie ludzi i rozwój świata w kończącym się stuleciu: powszechna elektryfikacja (1), motoryzacja (2), lotnictwo (3), nowoczesne sieci wodociągowe (4), technologie elektronowe - od lamp elektronowych po układy procesorowe (5), radio i telewizja (6), mechanizacja rolnictwa (7), komputeryzacja (8), telefonia (9), klimatyzacja i chłodnictwo (10), autostrady (11), badania kosmosu (12), Internet (13). Jak te informacje postrzega Dziekan Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej?

Zacytowana lista jest interesująca. Najpierw należy wyjaśnić w czym tkwi istota pojęcia „powszechna elektryfikacja”. W moim przekonaniu jest to powszechność w korzystaniu przez ludzkość w XX wieku z energii elektrycznej, jako postaci energii o najwyższej wartości użytkowej. Przyszycy zrealizowali się do tego od wielu lat i często jesteśmy skłonni nie w pełni ten fakt doceniać. Wiekiem elektryczności nazywany był wprawdzie wiek XIX, bo wtedy zostały dokonane najważniejsze odkrycia w dziedzinie elektrotechniki między innymi przez takich badaczy jak: **M. Faraday** (1791-1867) – odkrycie prawa indukcji elektromagnetycznej, **W.E. Weber** (1804-1891) – sformułowanie podstaw teorii elektryczności i magnetyzmu, **J.C. Maxwell** (1831-1879) – sformułowanie podstaw teorii pola elektromagnetycznego, **H.A. Lorentz** (1853-1928) – sformułowanie zależności określającej siłę działającą na ładunek elektryczny poruszający się w polu magnetycznym czy **Sir J.J. Thomson** (1856-1940) – odkrycie elektronu. Z efektów tych odkryć, dokonanych w XIX wieku, korzysta w pełni ludzkość dopiero w wieku XX. Produkcja energii elektrycznej w XX wieku wzrosła 1000-krotnie z 15 TWh w roku 1900 do ok. 15 000 TWh przewidywanej produkcji w 2000 r. Obecnie średnio w skali światowej produkcja i zużycie energii elektrycznej na 1 mieszkańca wynosi ok. 2 250 kWh. W wielu krajach wskaźnik ten jest znacznie wyższy, np. w Norwegii wynosi ok. 23 500 kWh, a w USA ok. 13 500 kWh na 1 mieszkańca (w Polsce ok. 3 700 kWh). Jeszcze niedawno miarą potencjału ekonomicznego danego kraju była ilość wyprodukowanej stali. Dzisiaj jest

(ciąg dalszy na str. 4)

ABSOLWENCI POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ ANIMATORAMI SUKCESU ODLEWNI ŻELIWA „ŚREM” S.A.

Odlewnia Żeliwa „Śrem” S.A. jest jednym z największych zakładów przemysłowych Wielkopolski. Od początku swego istnienia stała się atrakcyjnym miejscem pracy dla kolejnych roczników absolwentów Politechniki Poznańskiej. To oni uruchamiali kolejne wydziały produkcyjne, to oni zajmowali stanowiska mistrzów i kierowników w produkcji i wydziałach pomocniczych, to oni wreszcie, tutaj w Śremie zakładali rodziny i stabilizowali swoje życie. Przedstawmy zatem trochę historii.

Pierwszego stycznia 1964 roku w ramach przedsiębiorstwa Zakłady Przemysłu Metalowego H. Cegielski w Poznaniu powstał Oddział Zamiejscowy pod nazwą: „Zakłady Przemysłu Metalowego H. Cegielski w Poznaniu, Odlewnia Żeliwa w Śremie w budowie” Projekt Odlewni został opracowany przez Biuro PRODLWE w Warszawie. Kooperacyjny charakter Odlewni określał, że ma to być zakład produkujący odlewy z żeliw: szarego, niskostopowego i sferoidalnego, w różnych klasach, w szerokim asortymencie wagowym (od 0,3 kg do 30 000 kg) w ilości ok. 65 000 ton rocznie.

6 października 1964 roku, po wykonaniu robót przygotowawczych, przystąpiono do budowy fundamentów pod pierwszy obiekt produkcyjny. Dzień ten uznano za datę rozpoczęcia budowy nowego zakładu - co upamiętniono w akcie erekcyjnym wmurowanym w fundamenty.

Kolejno uruchamiano poszczególne obiekty produkcyjne: **19.08.1968** roku - dokonano pierwszego spustu żeliwa w Wydziale Centralnej Wytapialni, **17.10.1968** roku - uruchomiono Wydział Odlewni Ciężkich Odlewów, **20.12.1970** roku - uruchomiono Wydział Odlewni Średnich Odlewów, **30.09.1973** roku - uruchomiono Wydział Odlewni Lekkich Odlewów.

Budowę zakładu ukończono w **1974** roku, a w **1975** roku została uzyskana pełna projektowana zdolność produkcyjna. Budowę finansowano w całości kredytem bankowym, który został spłacony w 1981 roku przez Odlewnię Żeliwa.

Rok 1989 stworzył dla Odlewni nowe szanse, ale przyniósł także nowe wyzwania. Aby im sprostać konieczne były szeroko zakrojone działania w zakresie przekształceń własnościowych jak i rozwiązań technicznych i organizacyjnych wewnątrz zakładu.

W wyniku działań należących do pierwszej grupy: **1.01.1994** roku utworzono samodzielne przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Odlewnia Żeliwa „Śrem”, **31.10.1994** Sąd Rejonowy w Poznaniu wydał postanowienie o wpisaniu do rejestru handlowego jednoosobowej spółki Skarbu Państwa: „Odlewnia Żeliwa ŚREM S.A.”, od **1.02.1997** roku trwał proces przygotowawczy do pełnej prywatyzacji Odlewni zakończony w kwietniu **1999** roku.

Niezależnie od zmian restrukturyzacyjnych i własnościowych w Odlewni były prowadzone intensywne prace zmierzające do sprawnego zarządzania jakością i środowiskiem.

Współcześnie działające przedsiębiorstwa, mające ambicje skutecznego działania na rynku, muszą być gotowe do jednoczesnego spełnienia trzech warunków: terminowości dostaw, elastyczności w polityce cenowej, spełnienia wynegocjowanej jakości.

Okazuje się, że nie wystarczy poprawna organizacja na linii dostawca - klient. Przedsiębiorstwa znajdując się w konkretnej rzeczywistości, w konkretnym miejscu, środowisku. Często są one dla tego środowiska uciążliwe, degradują środowisko naturalne, są niedogodne w życiu ludzi. Obok sukcesu przedsiębiorstwa w zakresie produkcji, przedsiębiorstwo powinno być przyjazne dla środowiska. Stopień degradacji przyrody powinien być jak najmniejszy, powinien pozostawać pod ciągłą kontrolą. Normy serii ISO 14000 pozwalają na takie zorganizowanie przedsiębiorstwa, by cała jego produkcja oraz ewakuowane odpady i emisje technologiczne pozostawały pod stałą kontrolą.

Z punktu widzenia organizacji przedsiębiorstwa najkorzystniej jest wdrożyć jeden zintegrowany system zarządzania jakością i środowiskiem.

W Odlewni Żeliwa „Śrem” S.A. system jakości opracowany w oparciu o normę ISO 9002 był certyfikowany w 1995 roku. Z końcem 1997 roku rozpoczęte zostały działania zmierzające do opracowania systemu zarządzania środowiskiem wg normy ISO 14001 z zamiarem jego certyfikowania w maju 1998 roku. W trakcie prac okazało się, że możliwa i korzystna jest daleko posunięta integracja obydwu systemów, polegająca na uzupełnieniu od dawna wdrożonych w Odlewni procedur systemów ISO 9002 o dodatkowe procedury związane wyłącznie z normą ISO 14001. Ta integracja systemów powiodła się i Odlewnia w terminie uzyskała certyfikat zgodności systemów zarządzania jakością i środowiskiem ze wskazanymi normami. Oceniając te działania przedsiębiorstwa z pewnej perspektywy czasowej, można zauważyć, że wybór drogi rozwoju firmy, ukierunkowany na jakość i ochronę środowiska - był trafny.

Firma ma większe ambicje - chce być dostawcą odlewów dla motoryzacji na rynek zachodnioeuropejski i amerykański. Musi więc oprzeć swój system zarządzania jakością na standardach VDA 6.1 i QS 9000.

Wszystkie dokonania Odlewni, jej sukcesy i porażki są nierozdzielnie związane z absolwentami Politechniki Poznańskiej. Obecnie Odlewnia zatrudnia nieco ponad 100 osób z wyższym wykształceniem, z czego około 80 jest absolwentami krajowych wyższych szkół technicznych (32 osoby spośród nich legitymują się dyplomami Politechniki Poznańskiej). Dziś można śmiało powiedzieć, że absolwenci PP zajmują wiele kluczowych stanowisk w firmie i nie dzieje się w niej nic bez nich. Oby tak dalej.

Jan Dekert, Stefan Włodarczyk (Śrem)

*(ciąg dalszy ze str. 3)***WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY**

nią ilość wyprodukowanej energii elektrycznej. Biorąc powyższe pod uwagę sądzę, że umieszczenie przez Amerykańską Akademię Nauk Technicznych **powszechnej elektryfikacji** na pierwszym miejscu, wśród osiągnięć techniki w XX wieku, jest uzasadnione.

Redakcja: Panie Dziekanie, skoro XX wiek był wiekiem **powszechnej elektryfikacji**, czym dla elektryka, dla Pana będzie wiek XXI ?

Sądzę, że dla rozwoju cywilizacji w XXI wieku bardzo ważna będzie powszechność i łatwość dostępu do informacji oraz szybkość ich przetwarzania i przesyłania. Służyć temu będzie rozwój szeroko rozumianej informatyki i telekomunikacji.

Myszę, że również w XXI wieku ważną sprawą będą źródła energii i efektywność jej przetwarzania i użytkowania. Wśród różnych postaci energii używanej przez ludzkość z pewnością rosnąć będzie rola energii elektrycznej jako najbardziej czystej i elastycznej postaci energii. O rozwoju technologii wytwarzania energii elektrycznej i procesów jej użytkowania będą rozstrzygać trzy kryteria: sprawność, ekologia i eko-

nomia. Rozwijane będą technologie wytwarzania energii elektrycznej, które pozwolą uzyskiwać ją z pierwotnych źródeł ze sprawnością powyżej 60% (obecnie ok. 35%), przy zastosowaniu technologii nie szkodzących środowisku naturalnemu (popiół, SO₂, NO_x, CO₂) oraz przy możliwie niskich kosztach.

Rozwój wielu specjalności elektrotechnicznych przyczyni się również do zmniejszenia strat w procesach przesyłu i użytkowania energii elektrycznej (energoelektronika, nowoczesne konstrukcje maszyn i urządzeń elektrycznych). Poza tym dalszy rozwój automatyki i robotyki powinien przyczynić się do obniżenia kosztów produkcji w wielu dziedzinach działalności ludzkiej.

Redakcja: Dziękujemy za interesującą rozmowę. Życzymy Panu i wszystkim pracownikom Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej tej wytrwałości w pracy i mądrości podejmowanych decyzji, które zaobserwowaliśmy w minionych siedemdziesięciu latach.

Zbigniew Tomaszewski, Marian Bień

XVIII ZEBRANIE ZARZĄDU SAPP w dniu 27 maja 2000 roku

1. Zebranie prowadził przewodniczący Stowarzyszenia prof. Zbigniew Stein.
2. L. Grodzicki omówił treść nr 20 kwartalnika „Absolwent”, który ukaże się na początku czerwca tego roku oraz zamierzenia dotyczące nr 21, przygotowywanego do wydania w miesiącu wrześniu. Oba numery, ze względu na czerwcowe absolutoria i Powszechny Zjazd Absolwentów, zostaną wydane w zwiększonym nakładzie (występuje potrzeba dofinansowania).
3. Stan przygotowani do Powszechnego Zjazdu Absolwentów przedstawił L. Grodzicki. W dyskusji wyrażano troskę o dobrą organizację Zjazdu i o przyszłą satysfakcję jego uczestników. Z. Stein i L. Grodzicki (szefowie Komitetu Organizacyjnego Zjazdu) pilnie notowali uwagi i postulaty dyskutantów.
4. Członek Komisji Rewizyjnej Z. Lutomski przedstawił protokół z kontroli Stowarzyszenia w ubiegłym roku. Zarząd przyjął bez uwag rozliczenie i bilans za 1999 rok.
5. Stowarzyszenie otrzymało z USA, w spadku po A. Goreckim (absolwencie PWSB MiE) środki finansowe na pomoc dla rodzin zmarłych absolwentów. Wybrano zespół w składzie W. Lutomski, J. Matczak, F. Markuszewski, S. Olejniczak i M. Przybylski - dla realizacji woli spadkodawcy.
6. W okresie 20-29 czerwca 2000 roku odbędą się absolutoria tegorocznych absolwentów PP. Do uczestniczenia w nich (i przedstawienia podstawowych informacji o Stowarzyszeniu) zobowiązano: M. Bienia, L. Grodzickiego, W. Lutomskiego, S. Olejniczaka i W. Weissę.
7. Dokonano przyjęcia nowych członków Stowarzyszenia.
8. Ustalono termin następnego zebrania Zarządu Stowarzyszenia - 26 sierpnia 2000 roku.

Stanisław Olejniczak

**ORBIS
HOTEL POLONEZ**

W dniach 14 -17.09.2000 r
Hotel „Polonez” przygotował
dla Państwa
specjalną ofertę noclegową
i gastronomiczną.

Serdecznie zapraszamy

Szczegółowych informacji udziela
Dział rezerwacji tel. 86 47 250
Dział marketingu tel. 86 47 255

Polonez Orbis Hotel
al. Niepodległości 36, 61-714 Poznań
tel. +48 61 86 47 100 fax. +48 61 85 23 762
e-mail: polonez@orbis.pl

